

'N STERFGEVAL.

DOOR

M. J. BRUSSE.

's Morgens kwam er een vrouw op kantoor naar 'm vragen.

„Meneer,” zei ze, „compelement van de juffrouwen Grijs, en dat de ouwe juffrouw 't vannacht in eens afgeleid heeft; ja meneer, ze had de vorige dag nog opgezeten, en niemand dacht dat 't nog zoo slim was, en in eens was ze niet meer. De juffrouwen hebben gevraagd, of 'k 't u wou gaan anzeggen, 'k mot ook nog na de juffrouwen derlui oome; die woont in de Jan Steenstraat; uwe bent de eerste.”

Toen wachtte ze 'n oogenblik, waarin ze den genoeglijken trek door 't drukke zeggen van d'r breede gezicht dudde. Ze had een glanzend nieuwe, nog stijve wit en blauw geblokte doek om, die rook nieuw; — gekocht zeker voor de waakcenten; en ze had een hard blauw boezelaar vóór, ook van dat geld gekocht. En onder het boezel hield ze een dik pak boterammen in een krant.

Welgedaan zag ze d'r uit, stevig, geschikt om zware lichamen te vertillen. Om 'r blozend gezicht, glad en rond, getuigend haar brutaal durven, was, voor de stemmigheid een groote, zwarte muts van kleine plooitjes gespannen.

Zijn bedaard „dank je, ik kom vanmiddag,” scheen ze heel ongewoon te vinden. Ze had blijkbaar een sentimenteele uitbarsting verwacht, weet 't aan zich zelf, aan den toon van haar aanzeggen, en daarom deed ze nu al haar best om een droevige stemming te wekken. Haar hoofd ging wat opzij, 'r oogleden zakten, de hand zonder de boterammen ook, en eveneens 'r stem.

„'t Is wèl een treurig verlies voor die arme meisies, — d'r goeje moeder. Ze liete me hale vannacht; 'k schoot een paar kleeren an, en toen 'k kwam konnen ze 't me haast niet zeggen, zoo huilden ze. Maar 'k begreep 't wel, en uit mezelf liep 'k na de tusschekamer; daar sterven ze gewoonlijk. Niks geen naar lijk was 't. Ze zeien ook dat 't mensch kalm was heengegaan, 'k zag dadelijk waaran: stilstand van 't hart, een heele zachte dood meneer. Maar 't is toch altijd je moeder niewaar? Mijn moeder stierf in d'r stoel; een beroerte, en wèg. Erg zwaar mensch; we hebbe wàt 'n moeite gehad om die stoel van d'r af te krijgen. Nou, 'k heb tegen de juffrouwen gezeid, dat ze maar kalmpjes in de andere kamer mosten blijven, de goeie zielen. En toen heb 'k 'r alleen afgeleid; 't gewicht viel niks mee, hoor. Ja, en 'k heb heel lang gewurmd om d'r oogen dicht te krijgen, want die ope oogen zien de menschen niet graag. Maar 't ging niet. Toch was 't niks akelig. Toen 't klaar was, netjes in 't laken, d'r handen gevouwen d'r op, toen heb 'k de juffrouwen geroepen, en eerst huilden ze weer dat ik er akelig van werd, maar toen zei ik: „goeie juffrouwen, wees toch bedaard, je ziet dat je